

Čís. 567.

Včasnost ohlášení pokud se týče provedení opravného prostředku do rozsudku zemského trestního soudu v Praze jest posuzovati dle toho, kdy podání došlo k tomuto soudu, pokud se týče bylo mu poštou zasláno. Lhostejno, zda došlo v zákonné lhůtě na zemský civilní soud v Praze.

(Rozh. ze dne 11. října 1921, Kr I 795/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 9. května 1921.

Důvody:

Stěžovatelé ohlásili zmateční stížnost dne 12. května 1921. Vyžádaný opis rozsudku byl doručen jich obhájci dne 20. června 1921. Provedení opravných prostředků zasláno dle obálky »Zemskému soudu civilnímu v Praze« a došlo tam 28. června 1921. Dle razítka a poznámky podatelny zemského trestního soudu v Praze bylo provedení opravných prostředků předáno »osobně«, tedy patrně poslem zemského civilního soudu zemskému soudu trestnímu v Praze dne 30. června 1921. Provedení opravných prostředků bylo na poště pouze 27. června 1921, což jasně vyplývá z uvedených dat a záznamů podatelen obou zmíněných soudů. Dle §§ 284, 285, 294 tr. ř. dlužno podati provedení opravných prostředků u sborového soudu první stolice, který ve věci rozhodl; pouze výjimečně lze dle § 81 tr. ř. opravné prostředky dle tr. řádu podati u okresního soudu, který dožádán byl za dodání soudních opatření jakožto soud bydliště některého účastníka trestního řízení. Tento případ však v této trestní věci, kde doručováno obhájci, bydlícímu v Praze, nenastal. Dle zákona ze dne 28. července 1919, čís. 451 sb. z. a n., § 2 vládního nař. ze dne 18. září 1919, čís. 513 sb. z. a n. a nařízení vlády republiky Čsl. ze dne 24. června 1920, čís. 399 sb. z. a n. jest zemský trestní soud v Praze soudem samostatným. Dle § 1 nař. vlády republiky Čsl. ze dne 24. června 1920, čís. 399 sb. z. a n. zahájil zemský soud trestní v Praze svou úřední činnost dnem 1. srpna 1920, týmž dnem zrušeno bylo trestní oddělení zemského soudu v Praze. K zemskému trestnímu soudu v Praze došlo provedení zmateční stížnosti teprve dne 30. června 1921, tedy opožděně, neboť neprodlužitelná lhůta k provedení zmateční stížnosti končila dnem 28. června 1921, v ten den mělo býti odevzdáno provedení opravných prostředků buď v podatelně zemského trestního soudu v Praze neb se správnou adresou na poštu (§§ 6, 285, 294 tr. ř.). Podáním provedení zmateční stížnosti a odvolání u soudu nepřislušného, byť podání to se stalo včas, neprodlužitelná 8denní lhůta §§ 285, 294 tr. ř. nijakž prodloužena býti nemůže (§ 6 tr. ř.).

Čís. 568.

Všeobecná ustanovení trestního zákoníka platí i pro obor zákonů, trestní zákoník doplňujících.

(Rozh. ze dne 14. října 1921, Kr I 600/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 18. dubna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle § 2 čís. 1 lit. c) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska zmatečního důvodu § 281 čís. 9 b) správně 9 písm. a) tr. ř. vytýká stížnost nalézacímu soudu, že se nezabýval otázkou, není-li trestnost činu obžalovaného vyloučena ve smyslu § 2 lit. c) tr. zák. tím, že obžalovaný byl toho mínění, že nedovolený vývoz jest činem, jež trestají finanční úřady, nikoliv činem soudně trestným; vždyť prý omyl obžalovaného, byť by byl omylem právním, vylučuje trestnost, ježto se ustanovení § 3 tr. zák. dotýká pouze všeobecného trestního zákoníka. Stížnost jest na omylu. Trestní zákoník z roku 1852 upravuje v prvních pěti hlavách prvního dílu (§§ 1—55), pokud se týče v korespondující první hlavě druhého dílu (§§ 233—268) otázky všeobecné; tato ustanovení platí i pro obor zákonů, jimiž napotom trestní zákoník byl doplněn. To plyne jasně z úvahy, že tyto pozdější zákony neobsahují obdobných všeobecných ustanovení, ač úprava dotyčných všeobecných otázek jest nepostrádatelnou i pro obor těchto zákonů, dále že tyto pozdější zákony operují s týmiž druhy trestu jako trestní zákoník a že se některé novější zákony, zejména též zákon o podloudném vývozu viděly nucenými, zvláštěními výslovnými předpisy ustanoviti, že práva mimořádného zmírnění a práva záměny trestu, jinak soudům zaručeného předpisy §§ 54, 55 tr. z., se nesmí použiti v oboru těchto zákonů, což by tyto zákony nebyly učinily, kdyby vycházely se stanoviska, že by jinak i pro jejich obor platila všeobecná ustanovení trestního zákoníka. Tomuto závěru nebrání, že § 3 tr. zák. mluví o »neznalosti tohoto zákona«; vždyť v době, kdy trestní zákoník nabyl účinnosti, nebylo jiných vedlejších zákonů, upravujících trestné činy, k právomoci soudů příslušející, mimo tiskový řád ze dne 27. května 1852 (současně s trestním zákoníkem v účinnost vstoupivší) a zákony proti lichvě, o nichž bylo, čeho zapotřebí, nařízeno čl. II., pokud se týče VI. uvozovacího zákona k trestnímu zákoníku. Nelze tedy pochybovati o tom, že všeobecná ustanovení trestního zákoníka, zejména též ustanovení § 3 mají platnost i pro obor zákonů, trestní zákoník doplňujících, tedy zejména též pro obor zákona o podloudném vývozu ze dne 18. března 1920 čís. 188 sb. z. a n., takže neznalostí těchto zákonů nemůže se nikdo omlouvati. Kdyžť tedy ve stížnosti uplatňovaný omyl obžalovaného nemohl ho trestní zodpovědnosti sprostiti a zlý jeho úmysl vyloučiti, nelze spatřovati porušení ani nesprávné použití zákona v tom, že nalézací soud v rozhodovacích důvodech nejedná o omylu, jímž se obžalovaný hájil.

Čís. 569.

»Veřejným« ve smyslu § 65 lit. b) tr. zák. jest výrok, byl-li pronesen na takovém místě a za takových okolností, že mohl býti postřehnut osobami třetími. Před více lidmi znamená alespoň ku dvěma osobám, byť i ku